

[Justitsministeren.]

ning, et lille notabene ad Kaj Niensens konkrete sag, idet det ærede medlem udtrykte sin interesse i, at det til sin tid nøje blev undersøgt, om der deraf kunne udtrages vejledning eller retningslinier for fremtiden. Jeg vil gerne hertil svare — og jeg havde overvejet at sige det allerede forleden dag —, at det hele tiden har været min agt til sin tid, når straffesagens akter kunne fås til rådighed, at justitsministeriet skulle sætte sig grundigt ind i disse akter og se, hvilke principielle regler eller konklusioner man kunne uddrage af sagen. Og hvis det juridiske fakultet eller et enkelt medlem af dette er interesseret i at underkaste disse akter en nøjere gennemgang, vil de kunne fås til rådighed på sædvanlig måde.

Til det ærede medlem hr. Tholstrup skal jeg kun fremsætte nogle ganske få bemærkninger. Det er efter mit skøn ikke rigtigt, at politiets praksis er blevet skærpet på det af det ærede medlem omtalte område. Der er ikke fra justitsministeriet eller fra politiets ledelse udsendt instrukser herom eller retningslinier herfor. Tværtimod er det justitsministeriets indtryk, at politiet går ret lempeligt frem i disse sager; noget kunne endogså tyde på, at det jævnligt går for lempeligt til; i hvert fald har afgiftsmyndighederne overfor justitsministeriet været inde på, at misbrugene greb om sig, og har været interesseret i en nøjere kontrol. Den omstændighed, at man ser flere sager omtalt i pressen, tyder på, at der er flere lovovertrædelser, men ikke ubetinget på, at politiets kurs er blevet skærpet.

Det ærede medlem rørte ved spørgsmålet om indberetninger om kørsel med varebiler. Jeg skal gerne overveje, om det er muligt at få sådanne indberetninger, som til sin tid kan stilles til rådighed.

Det ærede medlems betragtninger vedrørende færdselspolitiets uniformer m. v. er jeg ikke enig i.

(Kort bemærkning).

Bomholt: Jeg takker den højtærede justitsminister for den sidste del af svaret. Det glæder mig, at justitsministeriet til sin tid vil optage Kaj Nielsen-sagen til nærmere undersøgelse. Den højtærede minister tilføjede, at hvis et medlem af det juridiske fakultet skulle ønske det, skal der intet være til hinder for, at det pågældende medlem kan studere sagens akter. Jeg spørger: Ville det ikke være naturligt, at den højtærede justitsminister selv ønskede det? Når ministeren vil indhente udtalelser ved-

rørende retsbelæringen, kunne det jo forekomme ret logisk også at indhente virkelig højtstående sagkyndiges udtalelser vedrørende dette spørgsmål.

Med hensyn til stenogramproblemet ønskede den højtærede justitsminister ikke på nuværende tidspunkt at udtale sig, og det forekommer mig besynderligt, for det gør jo da ikke et menneske mindre, at det ændrer anskuelse, når det bliver stillet overfor argumenter, som nødvendigvis må modificere dets opfattelse. Jeg spurgte jo ikke en sekretær, en departementschef, men en minister. På mig virker det, det må jeg desværre sige, som et ansigtsløst svar.

Det, der ligger bagved debatten her, er jo spørgsmålet om hele retssystemet. Når en dommer, en retsformand, forsøger at påvirke nævningerne, ligger der jo bagved en manglende respekt for disse medborgeres evner til selv at skønne, en mistillid til den folkelige retsopfattelse og en mistillid til den klarhed, hvormed den kan gøre sig gældende. Hvis juraen bliver blankpolerede paragraffer og begreber, som kun de indviede får adgang til, mens folket selv står udenfor som objekt, er retssystemet i forfald. Selvom vor moderne tilværelse er nok så indviklet, må vi bevare samspillet mellem folket og sagkundskaben indenfor samme demokratiske helhed. Der må vises respekt for nævningerne. Hvis nævningerne udsættes for pression, ja, så kan de reagere på tværs af en sådan pression, men selve dette, at sekundære motiver, forholdet til retsformanden, skal indblandes i retsafgørelsen, er dog galt. Jeg ville tro, at just stenogrammet her ville være af meget værdifuld præventiv virkning.

Justitsministeren (Helga Pedersen): Til det ærede medlem hr. Bomholts sidste bemærkning skal jeg kun oplyse, at spørgsmålet om fra justitsministeriets side at sende en sag til udtalelse i det juridiske fakultet ville vist forsåvidt være noget nyt. Det kan være, det ville være en praktisk fremgangsmåde, men spørgsmålet er dog, om vi ikke i første række skulle benytte de hjælpemidler, vi har, nemlig at lade den permanente kommission, som vi har siddende til at overvåge spørgsmål af denne art, se på sagen, straffelovskommissionen. Den er netop således sammensat, at de højeste sagkyndige indenfor det juridiske fakultet er repræsenteret i kommissionen.

(Kort bemærkning).

Bomholt: Det forekommer mig rimeligt, at det i første række må være ministeriets